

"De eeuwige liefde"

Sarah is verliefd. Op die ene jongen in de klas. Jammer genoeg is het de jongen die iedereen wil. Het is moeilijk voor Sarah. Zij zit op een bank naar de hemel te staren. Die bruine vlekken boven leken wel op zijn mooie haar. Ze zucht. Zo mooi vond ze hem. Nijke. Zo heet de jongen lacht altijd naar haar. Maar dat is gewoon. Hij moet zelfs blozen erbij als hij Anne en Moise ziet. De twee mooiste klasgenoten. Maar wat kan zij eraan doen dat hij naar hem kwam en haar ten vrouw vroeg? Zij is te verlegen.

Nauwja, ze wordt wel niet gepest omdat ze mooi en de slimste van de klas is. Ze heeft wel tien vriendinnen. Maar van die andere jongen hield ze ook veel. Maar het meeste van Nijke. En Zoan. Zo heet die andere. Hij is wel een jaar ouder dan zij. En hij is even oud. Zoals alle andere kijkt ze graag hem voorbijlopen. En lachen. Maar op eens een morgen. Toen gebeurde iets onverdraagelijks.

Sarah was juist haar huiswerk aan het maken. Ze hoorde gelach van buiten. Ze stapte met haar potlood naar het raam. En begon te huilen. Nijke was met een andere aan het kussen. Met Alise. Ze hilde nog de hele dag door. Maar het hielp niks. Want haar ouders waren weg. Boodschappen gaan doen. Avonds zat ze in het park. Op diezelfde bank van gisteren. Eerst stapelverliefd. En nu liefdeverdriet.

Er kneep iemand in haar hand. Ze veefde snel haar tranen af en keek opzij. Zoan stond naast haar. Sarah glichlachte een beetje. En hij ook. Want hij wist goed wat er aan de hand was. Hij had als superspion helendag gekeken. En meegevoelt. En samen maakten ze de zonondergang mee.

Eind